Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 4 października 2024 r.*

Odwołanie – Ochrona nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych – Rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 – Artykuły 7 i 8 – Artykuł 49 ust. 2 i art. 50 ust. 1 – Zakres sprawowanej przez Komisję Europejską kontroli wniosków o rejestrację nazwy jako oznaczenia geograficznego – Podział kompetencji między organy krajowe i Komisję – Warunki rejestracji nazwy

W sprawie C-579/23 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 września 2023 r.,

Cunsorziu di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses, z siedzibą w Borgo (Francja),

Charcuterie Fontana, z siedzibą w Borgo,

Costa et Fils, z siedzibą w Urtaca (Francja),

L'Aziana, z siedzibą w Bastelica (Francja),

Charcuterie Passoni, z siedzibą w Venzolasca (Francja),

Orezza – Charcuterie la Castagniccia, z siedzibą w San-Giuliano (Francja),

Salaisons Réunies, z siedzibą w Penta-di-Casinca (Francja),

Salaisons Joseph Pantaloni, z siedzibą w Sarrola-Carcopino (Francja),

Antoine Semidei, z siedzibą w Castellare-di-Casinca (Francja),

L'Atelu Corsu, z siedzibą w Ajaccio (Francja),

które reprezentowali T. de Haan i V. Le Meur-Baudry, avocats,

wnoszące odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

* Język postępowania: francuski.

Komisja Europejska, którą reprezentowali M. Konstantinidis, C. Perrin i B. Rechena, w charakerze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, T. von Danwitz, P.G. Xuereb, A. Kumin i I. Ziemele (sprawozdawczyni), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swym odwołaniu wnoszący je zwracają się do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 lipca 2023 r. Cunsorziu di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses i in./Komisja (T-34/22, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2023:386), w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/1879 z dnia 26 października 2021 r.w sprawie odrzucenia trzech wniosków o objęcie ochroną nazwy jako oznaczenia geograficznego zgodnie z art. 52 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 [„Jambon sec de l'Île de Beauté" (ChOG), „Lonzo de l'Île de Beauté" (ChOG), „Coppa de l'Île de Beauté" (ChOG)] (Dz.U. 2021, L 383, s. 1, zwaną dalej „sporną decyzją").

Ramy prawne

2 Motywy 19, 58 i 61 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012, L 343, s. 1), mają następujące brzmienie:

„(19) Zapewnienie jednolitego poszanowania na terytorium całej Unii [Europejskiej] praw własności intelektualnej związanych z chronionymi w Unii nazwami jest priorytetem, którego realizacja może być skuteczniejsza na szczeblu unijnym.

[…]

(58) W celu zapewnienia, aby zarejestrowane nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne oraz gwarantowane tradycyjne specjalności spełniały wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, wnioski powinny być rozpatrywane przez organy krajowe danych państw członkowskich z zastrzeżeniem zgodności z minimalnymi wspólnymi przepisami, w tym z krajową procedurą sprzeciwu. Następnie wnioski powinny być zbadane przez Komisję

[Europejską] w celu zapewnienia, że nie zawierają one żadnych oczywistych błędów oraz że uwzględniono prawo unijne i interesy zainteresowanych stron spoza państwa członkowskiego, w którym je złożono.

[…]

(61) Należy skrócić i usprawnić – w szczególności w zakresie procesu podejmowania decyzji – procedurę rejestracji chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności, włącznie z okresem badania wniosku i okresem przysługującym na wniesienie sprzeciwu. Odpowiedzialność za proces podejmowania decyzji w sprawie rejestracji powinna ponosić Komisja, w określonych warunkach wspomagana przez państwa członkowskie. […]”

3 Tytuł II rozporządzenia nr 1151/2012, noszący nagłówek „Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne”, obejmuje art. 6 zatytułowany „Charakter nazwy rodzajowej, konflikty z nazwami odmian roślin i ras zwierząt, z homonimami i znakami towarowymi”, którego ust. 3 akapit pierwszy przewiduje:

„W przypadku wniosku o rejestrację nazwy, która jest w całości lub w części homonimiczna w stosunku do nazwy figurującej już w rejestrze ustanowionym na mocy art. 11, nazwa ta nie może zostać zarejestrowana, chyba że między homonimem rejestrowanym w drugiej kolejności a nazwą wpisaną już do rejestru istnieje wystarczające rozróżnienie w sferze lokalnej i tradycyjnej praktyki dotyczące warunków ich stosowania i prezentacji, przy czym należy uwzględnić potrzebę zapewnienia równego traktowania producentów i niewprowadzania w błąd konsumentów”.

4 Artykuł 7 ust. 1 tego rozporządzenia, zatytułowany „Specyfikacja produktu”, stanowi:

„Chroniona nazwa pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne zawiera co najmniej następujące informacje:

a) nazwę, która ma zostać objęta ochroną jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, w formie stosowanej w handlu lub w języku potocznym, wyłącznie w językach, które są lub dawniej były używane do opisu tego konkretnego produktu na określonym obszarze geograficznym;

[…]”

5 Artykuł 8 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia przewiduje w szczególności, że wiosek o rejestrację oznaczenia geograficznego zawiera co najmniej specyfikację produktu, o której mowa w art. 7.

6 Zgodnie z art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Komisja przyjmuje akty wykonawcze […], ustanawiając i aktualizując powszechnie dostępny rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych uznanych na mocy niniejszego systemu”.

7 Artykuł 13 rozporządzenia nr 1151/2012, zatytułowany „Ochrona”, stanowi:

„1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed:

[…]

b) wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli podano prawdziwe pochodzenie produktów lub usług lub jeśli chroniona nazwa została przetłumaczona lub towarzyszą jej określenia takie jak: »styl«, »« »typ«, »metoda«, »zgodnie z recepturą stosowaną«, »imitacja« i tym podobne, w tym jeśli produkty te są wykorzystywane jako składnik;

[…]

3. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki administracyjne i sądowe, aby zapobiegać niezgodnemu z prawem stosowaniu chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, o którym mowa w ust. 1, lub powstrzymywać je w odniesieniu do produktów, które są produkowane lub wprowadzane do obrotu w tym państwie członkowskim.

W tym celu państwa członkowskie wyznaczają organy odpowiedzialne za podejmowanie tych kroków zgodnie z procedurami określonymi przez każde poszczególne państwo członkowskie.

Organy te muszą dawać odpowiednie gwarancje obiektywności i bezstronności i dysponować wykwalifikowanym personelem oraz zasobami koniecznymi do wykonywania swych funkcji.

8 W art. 49 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wniosek o rejestrację nazw” sprecyzowano:

„[…]

2. Jeżeli wniosek złożony w ramach systemu określonego w tytule II dotyczy obszaru geograficznego położonego w państwie członkowskim, lub wniosek złożony w ramach systemu określonego w tytule III został przygotowany przez grupę, której siedziba znajduje się w państwie członkowskim, wniosek ten kierowany jest do organów tego państwa członkowskiego.

Państwo członkowskie bada wniosek przy wykorzystaniu właściwych środków, aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi danego systemu.

3. Państwo członkowskie – w ramach badania wniosku, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi niniejszego artykułu– wszczyna krajową procedurę sprzeciwu, która zapewnia odpowiednie opublikowanie wniosku i pozostawia rozsądny okres, w którym każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium tego państwa, może wnieść sprzeciw wobec wniosku.

[…]

4. Jeżeli – po dokonaniu oceny wszelkich otrzymanych sprzeciwów – państwo członkowskie uzna, że wymogi niniejszego rozporządzenia zostały spełnione, może podjąć decyzję pozytywną i przekazać dokumentację wniosku Komisji. W takim przypadku informuje ono Komisję o dopuszczalnych sprzeciwach zgłoszonych przez osoby fizyczne lub prawne, które w sposób

zgodny z prawem wprowadziły odnośne produkty na rynek, używając przedmiotowych nazw nieprzerwanie przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji, o której mowa w ust. 3.

[…]"

9 Artykuł 50 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Badanie wniosku przez Komisję i publikacja otwierająca procedurę sprzeciwu", stanowi:

„1. Komisja bada każdy wniosek otrzymany na mocy art. 49 przy wykorzystaniu właściwych środków, aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi danego systemu. Badanie wniosku nie powinno trwać dłużej niż sześć miesięcy. Gdy ten termin zostanie przekroczony, Komisja pisemnie powiadamia wnioskodawcę o powodach tego przekroczenia.

[…]

2. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy Komisja uzna, że wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu zostały spełnione, publikuje ona w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* następujące informacje:

a) w przypadku wniosków złożonych w ramach systemu określonego w tytule II, dokument jednolity oraz odesłanie do publikacji specyfikacji produktu;

[…]"

10 Artykuł 52 tego rozporządzenia zatytułowany „Decyzja o rejestracji" stanowi w ust. 1:

„Jeżeli – na podstawie informacji uzyskanych przez Komisję w toku badania wniosku zgodnie z art. 50 ust. 1 akapit pierwszy – Komisja uzna, że nie spełniono wymogów rejestracji, przyjmuje ona akty wykonawcze odrzucające wniosek. […]"

Okoliczności powstania sporu

11 Okoliczności powstania sporu zostały zwięźle przedstawione w pkt 4–10 zaskarżonego wyroku w sposób następujący:

„4. Nazwy »Jambon sec de Corse«/»Jambon sec de Corse – Prisuttu«, »Lonzo de Corse«/»Lonzo de Corse – Lonzu« i »Coppa de Corse«/»Coppa de Corse – Coppa di Corsica« zostały zarejestrowane jako chronione nazwy pochodzenia (ChNP) w dniu 28 maja 2014 r. rozporządzeniami wykonawczymi Komisji, odpowiednio, (UE) nr 581/2014 (Dz.U. 2014, L 160, s. 23), (UE) nr 580/2014 (Dz.U. 2014, L 160, s. 21) i (UE) nr 582/2014 (Dz.U. 2014, L 160, s. 25) […]

5. W grudniu 2015 r. [Cunsorziu di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses] złożyło do francuskich organów krajowych siedem wniosków o rejestrację jako chronionych oznaczeń geograficznych (ChOG) na podstawie rozporządzenia [nr 1151/2012]. Owych siedem wniosków dotyczyło następujących nazw używanych przez skarżących: »Jambon sec de l'Île de Beauté«, »Coppa de l'Île de Beauté«, »Lonzo de l'Île de Beauté«, »Saucisson sec de l'Île de Beauté«, »Pancetta de l'Île de Beauté«, »Figatelli de l'Île de Beauté« i »Bulagna de l'Île de Beauté«.

6. W dniu 20 kwietnia 2018 r. minister rolnictwa i żywności oraz minister gospodarki i finansów przyjęli siedem rozporządzeń dokonujących homologacji siedmiu odpowiednich specyfikacji w celu przekazania ich Komisji Europejskiej do zatwierdzenia.

7. Jednocześnie pismami złożonymi w dniu 27 czerwca 2018 r. do Conseil d'État (rady stanu, Francja) związek zawodowy będący posiadaczem specyfikacji ChNP »Jambon sec de Corse – Prisuttu«, »Coppa de Corse – Coppa di Corsica« i »Lonzo de Corse – Lonzu« wniósł o stwierdzenie nieważności rozporządzeń z dnia 20 kwietnia 2018 r. w sprawie homologacji specyfikacji nazw »Jambon sec de l'Île de Beauté«, »Coppa de l'Île de Beauté« i »Lonzo de l'Île de Beauté« w celu przekazania Komisji wniosków o rejestrację tych nazw jako ChOG, między innymi z uwagi na to, że termin »Île de Beauté« naśladuje termin »Corse« lub się z nim kojarzy, a zatem wprowadza w błąd względem nazw już zarejestrowanych jako ChNP

8. W dniu 17 sierpnia 2018 r. Komisji przekazano siedem wniosków o rejestrację spornych nazw jako ChOG. W odniesieniu do wniosków o rejestrację nazw »Jambon sec de l'Ile de Beauté«, »Lonzo de l'Ile de Beauté« i »Coppa de l'Île de Beauté« jako ChOG Komisja w dniu 12 lutego 2019 r. i 24 listopada 2020 r. wysłała do organów krajowych dwa pisma z prośbą o wyjaśnienia dotyczące w szczególności ich ewentualnej niekwalifikowalności do rejestracji. Organy krajowe odpowiedziały zasadniczo, że według nich dwie grupy produktów (to jest zarejestrowane ChNP i wnioski o objęcie ochroną jako ChOG) wyraźnie różnią się w odniesieniu do produktów i że nazwy wydają się im wystarczająco zróżnicowane.

9. W wyroku z dnia 19 grudnia 2019 r. dotyczącym nazwy »Jambon sec de l'Île de Beauté« (ChOG), i w dwóch wyrokach z dnia 13 lutego 2020 r., dotyczących odpowiednio nazw »Coppa de l'Île de Beauté« (ChOG) i »Lonzo de l'Île de Beauté« (ChOG), Conseil d'État (rada stanu) oddaliła trzy wyżej wymienione skargi (zob. pkt 7 powyżej), w szczególności ze względu na to, że »użycie różnych terminów i różnica w ochronie przyznanej z jednej strony przez nazwę pochodzenia, a z drugiej strony przez oznaczenie geograficzne, wykluczają ryzyko, że w pojęciu właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego konsumenta skonfrontowanego z kwestionowanym oznaczeniem geograficznym powstanie wyobrażenie towaru posiadającego już zarejestrowaną chronioną nazwę pochodzenia [w] rezultacie skarżący nie mają podstaw, by twierdzić, że zaskarżone roz[po]rządzenie narusza przepisy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia [nr 1151/2012]« [pkt 5 trzech wyroków Conseil d'État (rady stanu)].

10. Komisja odrzuciła zatem w [spornej] decyzji trzy wnioski o rejestrację nazw »Jambon sec de l'Île de Beauté«, »Lonzo de l'Île de Beauté« oraz »Coppa de l'Île de Beauté« jako ChOG, ponieważ ze względu na to, że nazwy te były stosowane z naruszeniem art. 13 rozporządzenia nr 1151/2012, wspomniane wnioski nie spełniały kryteriów kwalifikowalności dotyczących rejestracji, t[o] j[est] kryteriów z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1151/2012, a mianowicie wymogów art. 7 ust. 1 lit. a) wspomnianego rozporządzenia".

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 stycznia 2022 r. wnoszący odwołanie wnieśli skargę mającą za przedmiot żądanie oparte na art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

13 Na poparcie skargi wnoszący odwołanie podnieśli dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczył zasadniczo tego, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje, a drugi – wystarczającego wykazania przez organy krajowe i Conseil d'État (radę stanu) zgodności z art. 7 i 13 rozporządzenia nr 1151/2012 trzech wniosków o rejestrację odrzuconych w spornej decyzji.

14 W pierwszej kolejności, po przedstawieniu przede wszystkim w pkt 21–24 zaskarżonego wyroku zasad, które leżą u podstaw wprowadzonego w rozporządzeniu nr 1151/2012 systemu ochrony ChNP i ChOG, Sąd przypomniał w pkt 38 tego wyroku, że zgodnie z art. 52 ust. 1 tego rozporządzenia do Komisji należy odmówienie rejestracji, jeżeli uzna ona za niezgodne z prawem stosowanie w handlu nazwy, o której rejestrację wniesiono.

15 Następnie w pkt 42–44 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że Komisja dysponuje autonomicznym zakresem uznania w ramach badania wniosków o rejestrację. Sąd stwierdził w pkt 49 tego wyroku, że Komisja przeprowadziła szczegółowe badanie wniosków o rejestrację.

16 Wreszcie ze względów przedstawionych w pkt 51–60 wspomnianego wyroku Sąd oddalił argumenty, w których wnoszący odwołanie utrzymywali, że Komisja dysponuje jedynie ograniczonym zakresem uznania przy badaniu wniosku o rejestrację nazwy jako ChNP lub ChOG lub nie dysponuje nim wcale.

17 W drugiej kolejności po oddaleniu argumentów przedstawionych przez wnoszące odwołanie mających na celu wykazanie, że Komisja jest związana ocenami organów krajowych w odniesieniu do ryzyka przywołania wynikającego z nazw, o których rejestrację wniesiono, Sąd zbadał w pkt 78–108 zaskarżonego wyroku elementy, na podstawie których Komisja odrzuciła rozpatrywane wnioski. Wywiódł on z tego, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie w tym zakresie.

18 W konsekwencji Sąd oddalił skargę w całości.

Żądania stron

19 Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku; oraz

– stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

20 Komisja wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania oraz

– obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie wniosku o przekazanie sprawy wielkiej izbie

21 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 23 stycznia 2024 r. wnoszący odwołanie wnieśli o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania przez wielką izbę Trybunału.

22 W tym względzie należy wskazać na wstępie, że żaden przepis statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani regulaminu postępowania przed Trybunałem nie przewiduje rozpatrzenia tego rodzaju wniosku strony postępowania innej niż państwo członkowskie lub instytucja Unii, w ramach odwołania (zob. podobnie wyrok z dnia 17 lipca 2014 r., Leone, C-173/13, EU:C:2014:2090, pkt 19).

23 Zgodnie z art. 60 § 3 regulaminu postępowania skład orzekający, któremu przydzielono sprawę, może wprawdzie w każdej fazie postępowania zwrócić się do Trybunału o przydzielenie jej składowi orzekającemu złożonemu z większej liczby sędziów, lecz chodzi w tym wypadku o czynność, o której przeprowadzeniu izba, której przydzielono sprawę, orzeka w zasadzie z urzędu i na podstawie swojego uznania (zob. podobnie wyrok z dnia 17 lipca 2014 r., Leone, C-173/13, EU:C:2014:2090, pkt 20).

24 W niniejszym wypadku pierwsza izba Trybunału uważa, iż nie należy przydzielać niniejszej sprawy wielkiej izbie.

W przedmiocie odwołania

25 Na uzasadnienie odwołania wnoszący je podnoszą cztery zarzuty: Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 7 i 13 rozporządzenia nr 1151/2012 ze względu na to, że Sąd zezwolił Komisji na odrzucenie wniosku o rejestrację na podstawie art. 13 tego rozporządzenia. Zarzut drugi party jest na naruszeniu art. 49, 50 i 52 wspomnianego rozporządzenia ze względu na to, że Sąd zezwolił Komisji na przekroczenie swoich kompetencji. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 50 tego rozporządzenia oraz ogólnej zasady dobrej administracji ze względu na to, że Sąd orzekł, iż Komisja nie ma obowiązku uwzględnienia ocen krajowych organów i sądów. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 7 i 13 rozporządzenia nr 1151/2012 oraz obowiązku uzasadnienia wyroków przez Sąd.

26 Jako że w zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie zasad podziału kompetencji między z jednej strony organy krajowe i, z drugiej strony Komisję, w ramach badania wniosków o rejestrację nazw jako ChOG, należy rozpatrzyć w pierwszej kolejności ten zarzut przed rozstrzygnięciem w kwestii zarzutu zarzutów pierwszego, trzeciego i czwartego dotyczących stosowania warunków, których spełnienie jest wymagane w celu dokonania takiej rejestracji.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

27 W zarzucie drugim wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd, orzekając w pkt 44 zaskarżonego wyroku, iż Komisja nie przekroczyła granic swych kompetencji na podstawie rozporządzenia nr 1151/2012, naruszył prawo. Zdaniem wnoszących odwołanie z uwagi na wprowadzone w art. 49 ust. 2 i art. 50 ust. 1 tego rozporządzenia zasady podziału kompetencji między tę instytucję i organy krajowe, kompetencje Komisji są ograniczone, wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 50–61 zaskarżonego wyroku, do sprawdzenia, czy organy krajowe przekazały jej kompletną dokumentację bez popełnienia oczywistych błędów w ocenie kryteriów kwalifikowalności nazw, o których mowa w tych wnioskach. Tymczasem sporna decyzja nie jest oparta na takich powodach.

28 W każdym razie nie jest zadaniem Komisji zastąpienie oceny organów krajowych własną oceną tym bardziej, jeśli podstawa odmowy rejestracji podniesiona przez tę instytucję została już oddalona przez sąd krajowy w prawomocnym orzeczeniu.

29 Komisja kwestionuje tę argumentację.

Ocena Trybunału

30 Po pierwsze, zgodnie z art. 49 ust. 2 rozporządzenia nr 1151/2012, jeżeli wniosek o rejestrację nazwy jako ChOG dotyczy obszaru geograficznego położonego w państwie członkowskim, wniosek ten kierowany jest do organów tego państwa członkowskiego, które to państwo bada ów wniosek przy „wykorzystaniu właściwych środków", aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia warunki rejestracji przewidziane w tym rozporządzeniu. Wspomniane państwo członkowskie powinno zgodnie z art. 49 ust. 3 tego rozporządzenia wszcząć krajowe postępowanie w sprawie sprzeciwu, które zapewnia odpowiednie opublikowanie wniosku i pozostawia rozsądny okres, w którym każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium tego państwa, może wnieść sprzeciw wobec wniosku.

31 Po zbadaniu dopuszczalności otrzymanych sprzeciwów, jeżeli państwo członkowskie uzna, że wniosek spełnia wymogi rozporządzenia nr 1151/2012, może ono na podstawie art. 49 ust. 4 tego rozporządzenia podjąć decyzję pozytywną, zapewniając, aby została ona opublikowana oraz aby wszelkie osoby mające uzasadniony interes miały możliwość złożenia odwołania. Po zakończeniu tego etapu krajowego owo państwo członkowskie przekazuje dokumentację wniosku Komisji, którą informuje o dopuszczalnych sprzeciwach.

32 Na podstawie art. 50 ust. 1 rozporządzenia nr 1151/2012 Komisja bada wniosek otrzymany na mocy art. 49 przy „wykorzystaniu właściwych środków", aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia warunki żądanej rejestracji nazwy.

33 Z powyższego wynika, że przepisy rozporządzenia nr 1151/2012 ustanawiają system podziału kompetencji, w ramach którego Komisja może podjąć decyzję o zarejestrowaniu nazwy jako ChNP lub jako ChOG tylko wtedy, gdy organy zainteresowanego państwa członkowskiego przedłożyły jej odpowiedni wniosek, który organy państwa członkowskiego musiały sprawdzić, czy jest on uzasadniony i spełnia warunki rejestracji przewidziane w tym rozporządzeniu (zob. analogicznie wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r., Carl Kühne i in., C-269/99, EU:C:2001:659, pkt 53). To właśnie z tej perspektywy Trybunał wskazał w pkt 36 wyroku z dnia 29 stycznia 2020 r., GAEC Jeanningros (C-785/18, EU:C:2020:46), że decyzja Komisji o zarejestrowaniu jest uwarunkowana uprzednią decyzją podjętą przez właściwe organy krajowe w odniesieniu do wniosku o rejestrację.

34 Ponadto, chociaż Trybunał orzekł już, że Komisja może oprzeć swą ocenę na ocenie dokonanej uprzednio przez organy krajowe, jeżeli nie jest ona dotknięta oczywistym błędem (zob. analogicznie wyroki: z dnia 6 grudnia 2001 r., Carl Kühne i in., C-269/99, EU:C:2001:659, pkt 60, z dnia 2 lipca 2009 r., Bavaria i Bavaria Italia, C-343/07, EU:C:2009:415, pkt 90, 93, 99), to nie orzekł on, iż owa instytucja jest związana oceną dokonaną przez te organy w szczególności w odniesieniu do zgodności spornej nazwy z prawem Unii.

35 W tym względzie w ramach tego podziału kompetencji, należy zauważyć z jednej strony, że zarówno w brzmieniu art. 49 ust. 2 rozporządzenia nr 1151/2012, jak i w brzmieniu art. 50 ust. 1 tego rozporządzenia sprecyzowano, iż badanie wniosków o rejestrację musi zostać

przeprowadzone zarówno przez organy krajowe, jak i przez Komisję przy „wykorzystaniu właściwych środków”. Jak stwierdził Sąd w pkt 43 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do art. 50 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia, przepis ten nie definiuje pojęcia „właściwych środków”, lecz pozostawia Komisji ocenę charakteru i zakresu tych środków, skutkiem czego wnoszący odwołanie nie mogą twierdzić, że badanie przeprowadzone przez organy krajowe na podstawie art. 49 ust. 2 tego rozporządzenia jest wiążące dla Komisji.

36 Z drugiej strony w art. 50 ust. 1 rozporządzenia nr 1151/2012 wskazano, że Komisja sprawdza, czy wnioski o rejestrację są uzasadnione i spełniają warunki wymagane w tym rozporządzeniu.

37 Tymczasem z przepisu tego w żaden sposób nie wynika, by badanie warunków rejestracji przez Komisję było w jakikolwiek sposób ograniczone wstępnym badaniem przeprowadzonym przez organy krajowe.

38 Sąd słusznie uznał zatem w pkt 44 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie jest związana oceną organów krajowych i w odniesieniu do swojej decyzji o rejestracji danej nazwy jako ChOG dysponuje autonomicznym zakresem uznania. Jak wynika bowiem z pkt 59 tego wyroku „ograniczony lub nieistniejący” zakres uznania instytucji Unii dotyczy jedynie oceny zgodności z prawem dokumentów składających się na wniosek o rejestrację, zgromadzonych przez organy krajowe (zob. podobnie wyrok z dnia 29 stycznia 2020 r., GAEC Jeanningros, C-785/18, EU:C:2020:46, pkt 25, 26, 36).

39 Po drugie, za owymi autonomicznymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi Komisji przemawia z jednej strony brzmienie motywu 19 rozporządzenia nr 1151/2012, w którym wskazano, że zapewnienie jednolitego poszanowania na terytorium całej Unii praw własności intelektualnej związanych z chronionymi w Unii nazwami jest priorytetem, którego realizacja może być skuteczniejsza na szczeblu unijnym. Jak bowiem zauważył rzecznik generalny w pkt 63 opinii, Komisji powierzono w ramach realizacji tego celu uprawnienia do zapewnienia jednolitego stosowania warunków rejestracji, skutkiem czego w braku tych autonomicznych uprawnień dyskrecjonalnych w tym zakresie, owa instytucja nie byłaby w stanie zapobiec zróżnicowanemu stosowaniu tych warunków rejestracji w państwach członkowskich.

40 Z drugiej strony w motywie 58 rozporządzenia nr 1151/2012 sprecyzowano, że wnioski są rozpatrywane przez organy krajowe z zastrzeżeniem zgodności z minimalnymi wspólnymi przepisami, w tym z krajową procedurą sprzeciwu. Zgodnie z tym samym motywem następnie wnioski powinny być „zbadane przez Komisję w celu zapewnienia, że nie zawierają one żadnych oczywistych błędów oraz że uwzględniono prawo unijne i interesy zainteresowanych stron spoza państwa członkowskiego, w którym je złożono”.

41 Otóż, gdyby badanie wniosków o rejestrację miało być ograniczone, jak twierdzą wnoszący odwołanie, do sprawdzenia, czy dokumentacja jest kompletna i czy brak oczywistych błędów, instytucja ta nie mogłaby dokonać szczegółowego „badania” wniosków, jak wskazano w motywie 58 rozporządzenia nr 1151/2012. W ramach tego badania Komisji nie można uniemożliwić sprawdzenia zgodności owego wniosku z warunkami rejestracji określonymi w tym rozporządzeniu. Za takim rozumieniem przemawia znaczenie nadane w brzmieniu tego motywu przestrzeganiu zarówno we wniosku o rejestrację, jak i przez organy krajowe, minimalnych wspólnych wymogów wynikających w szczególności ze wspomnianego rozporządzenia.

42 Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z motywem 61 tego rozporządzenia Komisja powinna ponosić odpowiedzialność za proces podejmowania decyzji w sprawie rejestracji. Tymczasem owa instytucja może ponosić ostateczną odpowiedzialność za proces podejmowania decyzji w sprawie rejestracji jedynie w sytuacji, w której dysponuje autonomicznymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi, nie będąc przy tym związana wynikiem uprzedniego badania warunków rejestracji przez organy krajowe.

43 Sąd nie naruszył zatem prawa, gdy orzekł w pkt 44 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie przekroczyła granic swoich kompetencji, gdy sprawdziła na podstawie art. 50 rozporządzenia nr 1151/2012, czy warunki rejestracji nazwy zostały spełnione.

44 Co więcej słusznie uznał on w pkt 63 i 64 zaskarżonego wyroku, że, ponieważ Komisja dysponuje autonomicznymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi, aby podważyć ocenę Komisji, nie można powoływać się na prawomocne orzeczenie sądu krajowego.

45 W związku z powyższym zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

46 W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, gdy orzekł, iż art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1151/2012 mógł stanowić podstawę decyzji o oddaleniu przez Komisję wniosku o rejestrację.

47 Po pierwsze, w pkt 35 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie uznał, że Komisja jest uprawniona do sprawdzenia, czy istnieje naruszenie ochrony zarejestrowanych nazw przed wszelkiego rodzaju przywołaniem przewidzianym w art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1151/2012, chociaż w art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia zastrzeżono to uprawnienie dla państw członkowskich.

48 Po drugie, postępując w ten sposób, Sąd zwiększył liczbę przewidzianych w art. 7 wspomnianego rozporządzenia kryteriów kwalifikowalności dotyczących rejestracji poprzez błędne zaliczenie do nich badania wymogu, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, a mianowicie, by nazwa, której dotyczy wniosek o rejestrację jako ChOG, nie naruszała ochrony przed przywołaniem.

49 Po trzecie, Sąd poprzestał w pkt 38 i 39 zaskarżonego wyroku na zgodzeniu się z błędnym twierdzeniem Komisji, że stosowanie w handlu nazw, których dotyczą wnioski o rejestrację byłoby niezgodne z prawem, mimo że instytucja ta nie dysponowała danymi pozwalającymi jej na dokonanie oceny warunków, na jakich są wprowadzane do obrotu produkty, których dotyczą te nazwy. Naruszenie prawa, którego dopuścił się w ten sposób Sąd, prowadzi ponadto do zakazu jakiegokolwiek współistnienia ChNP i ChOG.

50 Komisja kwestionuje tę argumentację.

Ocena Trybunału

51 Zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1151/2012, zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli podano prawdziwe pochodzenie produktów lub usług lub jeśli chroniona nazwa została przetłumaczona lub towarzyszą jej określenia takie jak: styl, typ, metoda, zgodnie z recepturą stosowaną, imitacja i tym podobne.

52 Z art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia wynika, że sporządzenie specyfikacji, z którą musi być zgodne ChOG, stanowi niezbędny etap postępowania w sprawie rejestracji. Specyfikacja ta powinna zawierać między innymi na podstawie art. 7 ust. 1 lit. a) wspomnianego rozporządzenia nazwę, o której ochronę się wnosi, w formie „stosowanej w handlu lub w języku potocznym".

53 Jak orzekł zasadniczo Sąd w pkt 36 zaskarżonego wyroku, nazwa nie mogłaby już korzystać z rejestracji jako ChOG, gdyby stwierdzono, że przywoływałoby ono nazwę, która już została zarejestrowana jako ChNP. Jak bowiem zauważył rzecznik generalny w pkt 75 opinii, taka rejestracja nieuchronnie pozbawiłaby skuteczności (effet utile) ochronę przyznaną wcześniej zarejestrowanej nazwie.

54 Prawdą jest, że w art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia sprecyzowano, iż państwa członkowskie zapobiegają stosowaniu nazw, które przywołują nazwę wcześniej zarejestrowaną jako ChNP lub ChOG lub powstrzymają je w odniesieniu do produktów, które są produkowane lub wprowadzane do obrotu w tym państwie członkowskim. Przywołanie może zostać stwierdzone jedynie w następstwie całościowej oceny dokonywanej przez organy krajowe, obejmującej wszystkie istotne okoliczności sprawy (zob. analogicznie wyrok z dnia 9 września 2021 r.,Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-783/19, EU:C:2021:713, pkt 60).

55 Jednakże, jak przypomniał Sąd w pkt 42 zaskarżonego wyroku, art. 50 ust. 1 rozporządzenia nr 1151/2012 wprowadza wymóg, by Komisja sprawdziła, czy wniosek o rejestrację spełnia warunki określone w tym rozporządzeniu.

56 Tymczasem, ponieważ nazwa, która przywołuje już zarejestrowaną nazwę, nie jest zgodna z art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1151/2012, nie może ona korzystać z ochrony przewidzianej w tym rozporządzeniu. Wynikający z art. 7 ust. 1 lit. a) i z art. 8 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia wymóg zgodnie z którym, by nazwa kwalifikowała się do rejestracji, musi być wskazana w specyfikacji zawartej w tym wniosku w formie „stosowanej w handlu lub w języku potocznym", nieuchronnie oznacza bowiem stosowanie pozbawione jakiegokolwiek naruszenia przepisów tego rozporządzenia.

57 Ponadto w art. 6 ust. 3 rozporządzenia nr 1151/2012 wyraźnie przewidziano, że w przypadku wniosku o rejestrację nazwy, która jest w całości lub w części homonimiczna w stosunku do nazwy figurującej już w rejestrze ustanowionym na mocy art. 11 tego rozporządzenia, nazwa ta nie może zostać zarejestrowana, chyba że między homonimem rejestrowanym w drugiej kolejności a nazwą wpisaną już do rejestru istnieje wystarczające rozróżnienie w sferze lokalnej i tradycyjnej praktyki dotyczące warunków ich stosowania i prezentacji. Zgodnie z tym przepisem poszanowanie ochrony przyznanej wcześniej zarejestrowanej nazwie zalicza się do warunków rejestracji, które Komisja jest zobowiązana sprawdzić zgodnie z art. 50 ust. 1 tego rozporządzenia.

58 Komisja jest zatem zobowiązana, przed wydaniem decyzji o rejestracji, sprawdzić, czy nazwa, której dotyczy wniosek o rejestrację, nie stanowi naruszenia ochrony, którą objęta jest w całej Unii inna, zarejestrowana już nazwa.

59 W konsekwencji Sąd nie naruszył prawa, gdy orzekł w pkt 36 i 37 zaskarżonego wyroku, że do Komisji należało w niniejszej sprawie sprawdzenie, czy stosowanie nazw, o których rejestrację wniesiono, nie narusza ochrony przed przywołaniem, o której mowa w art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1151/2012, którą objęta jest nazwa zarejestrowana jako ChNP.

60 Powyższego wniosku nie podważa argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym ta ocena Sądu sprowadza się do podważenia zasady współistnienia nazwy zarejestrowanej jako ChNP i nazwy zarejestrowanej jako ChOG.

61 Z jednej strony bezsporne jest bowiem, że Trybunał uznaje zasady wypracowane w ramach wykładni poszczególnych systemów ochrony za mające zastosowanie horyzontalne, tak aby zapewnić spójne stosowanie przepisów prawa Unii dotyczących ochrony nazw i oznaczeń geograficznych (wyrok z dnia 9 września 2021 r.,Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-783/19, EU:C:2021:713, pkt 32).

62 Z drugiej strony ryzyko przywołania może istnieć niezależnie od systemu, którym objęte są zarejestrowane już nazwy i systemu mającego zastosowanie do nazw, o których rejestrację wniesiono. Bezsporne jest bowiem, że pojęcie „przywołania" obejmuje sytuację, w której termin używany do określenia produktu zawiera część chronionej nazwy, tak iż gdy konsument zetknie się z nazwą tego produktu, kojarzy jako produkt odniesienia towar objęty taką nazwą (wyrok z dnia 9 września 2021 r.,Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-783/19, EU:C:2021:713, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

63 W tych okolicznościach Sąd, również nie naruszając prawa, mógł stwierdzić w pkt 39 zaskarżonego wyroku, że istnieje ryzyko skojarzenia nazwy objętej ochroną jako ChNP z nazwami ubiegającymi się rejestrację jako ChOG.

64 W zakresie, w jakim wnoszący odwołanie kwestionują ocenę Sądu dokonaną w pkt 38 i 39 zaskarżonego wyroku dotyczącą porównania nazw zarejestrowanych jako ChNP z nazwami i ubiegającymi się o ChOG, należy przypomnieć, że ta ocena faktyczna nie może zostać podważona na etapie odwołania, o ile nie doszło do przeinaczenia okoliczności faktycznych (zob. podobnie wyrok z dnia 14 września 2017 r., EUIPO/Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, C-56/16 P, EU:C:2017:693, pkt 126). Ponieważ wnoszący odwołanie nie podnieśli takiego zarzutu przeinaczenia, ich argumenty w tym zakresie należy odrzucić jako niedopuszczalne.

65 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy odwołania należy oddalić, jako w części bezzasadny i odrzucić, jako w części niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

66 W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył art. 51 rozporządzenia nr 1151/2012 oraz zasadę dobrej administracji poprzez odmowę uznania w pkt 76 zaskarżonego wyroku, że przy badaniu wniosków o rejestrację Komisja jest zobowiązana uwzględnić oceny krajowych organów i sądów.

67 Komisja wnosi o odrzucenie tego zarzutu.

Ocena Trybunału

68 Po pierwsze, jak stwierdzono w pkt 43 niniejszego wyroku, Sąd słusznie orzekł, że przy badaniu wniosków o rejestrację Komisja dysponuje autonomicznymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi.

69 Ponadto z art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1151/2012 wynika, że Komisja przy przyjmowaniu aktów wykonawczych odrzucających wniosek opiera się nie tylko na badaniu przeprowadzonym zgodnie z art. 50 ust. 1 tego rozporządzenia, lecz również „na […] informacj[ach] uzyskanych przez [nią]", przy czym to ostatnie wyjaśnienie obejmuje nieuchronnie dane przekazane przez państwo członkowskie.

70 Tymczasem należy stwierdzić, że wnoszący odwołanie pod pozorem twierdzenia, że Komisja nie uwzględniła ocen organów krajowych przy wydawaniu spornej decyzji naruszającej zasadę dobrej administracji, w rzeczywistości podnoszą, iż Komisja była związana tymi ocenami i powinna zatem zarejestrować nazwy objęte wnioskiem. Otóż argumentacja ta pokrywa się z argumentacją przedstawioną na poparcie zarzutu drugiego, którego nie uwzględniono.

71 Po drugie, wnoszący odwołanie kwestionują ocenę ryzyka przywołania, której dokonał Sąd w celu potwierdzenia odrzucenia wniosków o rejestrację przez Komisję, nie wykazując jednak, że ów sąd dopuścił się w ten sposób przeinaczenia dowodów i okoliczności faktycznych.

72 Tymczasem, jak przypomniano w pkt 64 niniejszego wyroku, ta ocena natury faktycznej nie może zostać podważona na etapie odwołania.

73 Zarzut trzeci odwołania należy zatem oddalić, jako w części bezzasadny i odrzucić, jako w części niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

74 W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie twierdzą w pierwszej kolejności, że, orzekając w pkt 88, 89 i 94 zaskarżonego wyroku, iż synonimia między dwoma nazwami musi wiązać się z przywołaniem w rozumieniu art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1151/2012, Sąd naruszył prawo. Okoliczność, że nazwy są synonimami, nie może zatem sama w sobie wystarczyć dla zaistnienia ryzyka przywołania, gdyż takie stwierdzenie jest możliwe jedynie na podstawie całościowej oceny akt sprawy.

75 W drugiej kolejności w pkt 78 i 81 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie przychylił się do oceny Komisji, zgodnie z którą jedynie szczególnie poinformowana część społeczeństwa zna różnice jakościowe między produktami już objętymi ChNP i produktami, o których nazwę wnioskuje się jako ChOG. Różnica cen danych produktów pozwala bowiem konsumentom na ich rozróżnienie.

76 Komisja kwestionuje tę argumentację.

Ocena Trybunału

77 Co się tyczy pierwszego zarzutu szczegółowego, należy zauważyć, że w pkt 93 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał, iż do celów oceny ryzyka przywołania należy uwzględnić całą nazwę w postaci, w jakiej jest zarejestrowana i całą nazwę, o której rejestrację wniesiono.

78 Jako że wnoszący odwołanie podnieśli w pierwszej instancji, iż badanie dotyczyło jedynie terminów geograficznych nazw kolidujących ze sobą, Sąd ograniczył się do stwierdzenia w pkt 94 tego wyroku, że z uwagi na synonimię elementów geograficznych danych nazw uwzględnienie tego argumentu nieuchronnie skutkowałoby stwierdzeniem przywołania i byłoby niekorzystne dla stanowiska, którego bronią wnoszący odwołanie. Oznacza to, że pierwszy zarzut szczegółowy wynika z błędnego rozumienia pkt 94 wspomnianego wyroku.

79 Co do drugiego zarzutu szczegółowego wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, że w pkt 78 i 81 zaskarżonego wyroku potwierdził, iż jedynie szczególnie poinformowana część społeczeństwa zna różnice jakościowe między nazwami chronionymi jako ChNP i nazwami ubiegającymi się o rejestrację jako ChOG, mimo że różnica cen spornych produktów jest wskazówką różnicy w jakości.

80 Należy przypomnieć, że ryzyko przywołania zostaje wykazane, jeżeli używanie nazwy stwarza w odczuciu przeciętnego konsumenta europejskiego, właściwie poinformowanego i dostatecznie uważnego i rozsądnego, wystarczająco bezpośredni i jednoznaczny związek między tą nazwą a ChNP. W tym względzie istnienie takiego związku może wynikać z kilku elementów, a mianowicie w szczególności z częściowego włączenia chronionej nazwy, pokrewieństwa fonetycznego i wizualnego między tymi dwiema nazwami i wynikającego z niego podobieństwa, oraz – nawet w braku tych elementów – z bliskości konceptualnej między ChNP a daną nazwą lub też z podobieństwa między produktami oznaczonymi tą samą ChNP a produktami lub usługami objętymi tą samą nazwą. W ramach oceny dokonanej przez Komisję, istotne jest by uwzględniono w niej wszystkie istotne okoliczności związane zużywaniem danej nazwy (wyrok z dnia 9 września 2021 r.,Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, C-783/19, EU:C:2021:713, pkt 66).

81 Sąd słusznie mógł zatem uznać w pkt 83 zaskarżonego wyroku, że różnica w cenie produktów objętych ochroną jako ChNP i produktów, których dotyczy wniosek o rejestrację jako ChOG, nie jest sama w sobie rozstrzygająca dla wyeliminowania przywołania mogącego wyniknąć z oceny elementów przypomnianych w poprzednim punkcie niniejszego wyroku.

82 W każdym razie, twierdząc, że Sąd w sposób nieprawidłowy określił odbiorców, których należy uwzględnić w celu wykluczenia wszelkiego ryzyka przywołania, wnoszący odwołanie zmierzają w istocie do podważenia ustaleń Sądu dotyczących właściwego kręgu odbiorców. Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem takie ustalenia wchodzą w zakres oceny natury faktycznej, do której dokonywania właściwy jest jedynie Sąd (postanowienie z dnia 29 października 2020 r., Kerry Luxembourg/EUIPO, C-305/20 P, EU:C:2020:882, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).

83 Zarzut czwarty odwołania należy zatem oddalić, jako w części bezzasadny i odrzucić, jako w części niedopuszczalny.

84 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych na poparcie odwołania nie został uwzględniony, odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

85 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

86 Ponieważ wnoszący odwołanie przegrali sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ich, poza ich własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

2) **Cunsorziu di i Salamaghji Corsi – Consortium des Charcutiers Corses, Charcuterie Fontana, Costa et Fils, L'Aziana, Charcuterie Passoni, Orezza – Charcuterie la Castagniccia, Salaisons Réunies, Salaisons Joseph Pantaloni, Antoine Semidei i L'Atelu Corsu pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską.**

Podpisy